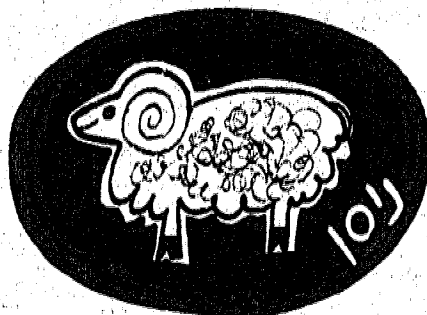

עלון המשק

גבעת חיים
הקיבוץ המאוחד

* ד' בניסן תשכ"ז * 14.4.67 * גל. 780 *

שבת פיס

על האביב ועל השבת

יצאתי לי בשבת ליהנות
הכביש ולהרים יד לא תמיד
פש אה היופי בסביבתנו הק

החחנה הראשונה - מגרש
שם שפע השחלבים? פרח נודד
דדים - חבויים בחורף העשב
אל נא תקטפו.

הכדורגל הישן. מאין צדו
זה עומד שם - קבוצות וכו-
הגבוה. לכו מהר וראו, אך

דרך גאולי חימן, בשולי
העלח הניקוז. יש בה מים
אם ישנה עדיין הפינה של
שנים רבות? הנה הם, יפים
ריאות - פינה אחת בודדת

שדות ובסבכי קוצים עד ל-
וצריך לעקוף עד לגשר. ה-
שחלבי הביצה, שגילינו לפני
כחמיד, הפרחות גדולות רב-
בגבול הביצה והחולות.

עוברים אח פסי הרכבת
בחורשה קבוצות פיקניקאים
להנאתם - זוגות, הורים עם
מקום השינה שלאחר הצהריים

ואל הנחל הזורם לאיסו -
מבשלים, משחקים, מטיילים
ילדים. מתבודד כז לא בכל
- בילוי קדוש הוא בשבת.

על יד הבית הישן עליהי
חצב יקינתוני משקיפה על
ציוה צהובות נמוכות. שם
המים מול ממזרח. כאן
השדה "עחה" - פארק השרון.

לבקעות. קבוצה גאה של בן-
הסביבה בחורף ים של חר-
האדמה דלה. מכאן אל בריכת
מחחיל היופי האמיחי של חו-
אני מגיעה לשם לפחות אחת

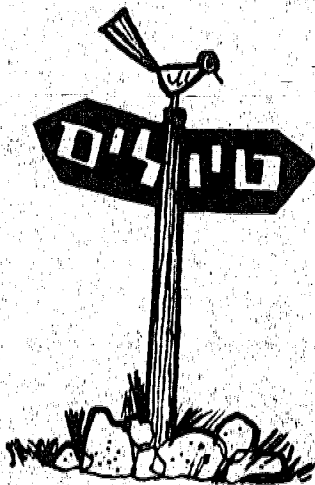
לחודש כמשך החורף והאביב וכל פעם אני מוקסמת מחדש מהנוף המיוחד הזה - ששחי ה-
ירק הרחבים, עצי החרוב רחבי הצמרת, שיהי האלה האטלנטית השורכים על האדמה, בה
חבויים הרקפות ועדיין אפשר למצוא אותן פורחות ורעננות. בחורף הירק הכהה של
האלה - ליכלובה הצעיר והאדמדם כבר נגמר - עומדים להם עצי אלון מלבלבים בירק
בהיר ועדין. בשטחים שלטח החרצית והקחון, אך מלבדם גם פרחים בגוונים וצבעים אח-
רים - שטיח מרהיב עיין. אינני זוכרת פריחה עשירה כזאת באמצע אפריל בסביבתנו.

על גבעות הרקפות מוצאים אנו פרח זה עוד בראשית דצמבר, אך גם עתה הן פורחות
עדיין. אולם אח העיץ חופס בן-חצב יקינתוני, לא קבוצה בודדת כי אם מלוא השטח -
תפרחות חכלה גבוהות ועדינות.

ובסוף - בריכת עחה' עצמה באור שמש אחרי הצהריים. הלכתי על הסוללה בין שני
חלקי הבריכה, חלקה הרדוד כמעט כולו מכוסה פרח לבן קטן.

וכבר אני בכביש וכבר מגיע הסרטפ הנכון ומסיע אותי ישר הביתה בדיוק בזמן
כדי להכין אח הקפה לחוזרים ממשחק הכדורגל.

לילו

פחרונת כמחיר "זול"

עם הופעתם של פנים חדשות ולפעמים גם תמהונות אצלנו, התרגלנו לחליפות התדירות בנוף האנושי בישובנו. לא אנו מכוונים אה כואם אלינו ואין באפשרותנו לבדוק את טיבו של כל אחד מהם. בדרך כלל ידוע מה ממריץ אותם לבוא אלינו ובכל זאת - מי יחקע לידי-נו, שאין ביניהם גם אלמנטים מפורקקים ובלתי רצויים לנו מבחינות שונות, שעל מני-עיהם אין הם מצהירים וביחננו הפתוח והפרוץ משמש להם אכסניה?

אנו מקבלים אותם בלי בררנות יחירה, כי החורים הנצחיים בלוח העבודה, שצריך איכ-שהו לסתום, אינם מרשים לנו לתהות הרבה על קנקנם של בעלי הידים העובדות. מה גם, שהיא לדעת הנוגעים בדבר - עבודה זולה. ועוד. הם עתידים, כדברי המחייבים, להיות "שגרירי הקיבוץ" בעולם. וכך פותרים אנו במחיר "זול" את בעיות העבודה בלי לכלוך את ידינו בעבודה שכירה, שהיא כידוע בבחינת "ייהרג ובל יעבור" אצלנו...

לא פעם אחת היינו במצב קשה במקרים שגרעין הכשרה, החיוני בכל ענפי המשק והשירות-חיים, צריך היה לעזוב אותנו ולא ידענו כיצד להסתדר בלעדיו. ואף על פי כן מצאנו חמיד פחרונת. רק במקרה של "הלגיון" - המוסדות שלנו אינם יכולים לתאר לעצמם עבודה חקי-נה אם חס וחלילה נצטרך להפרד מהם. נניח, שאנו באמת חלויים בהם עד כדי כך בעבודה, האם אין בקביעה זו משהו סימפטומטי שצריך להדאיגנו?

לא הם שיצילנו

בישובנו למעלה מ-460 חברים וחברות בעלי נסיון וכוח עבודה; ילדי בית הספר ובני חברת הנוער - גם הם חורמים את חלקם בעבודה; לעתים אנו מקבלים גם קבוצות הנועתיים לעזרה; גרעיני ההכשרה - רישומם בעבודה נכבד; ובל נשכח שהרבה עבודות מבוצעות בעזרת מכוונות. ועוד. עשרות פועלים שכירים מועסקים אצלנו בחרוש ובמלאכה. עבודת הבנייה ואחזקה מיבני המשק והמגורים מבוצעת בידי פועלים מן החוץ. האם לא די בזה בשביל חברה, הדוגלת בעבודה עצמית? האם אין זה עדיין הגבול, שאסור לחצות אותו?

במקום להשליך את ייבנו על "הלגיון" בחקרה שהוא יצילנו - הבה נפשפש בסידרי הע-בודה שלנו: נבדוק את ימי העבודה גם של זו המכניסה ולראות האם הם באמת מכניסים; נקפיד שיום העבודה בכל מקום יוקדש במלואו למטרתו; אולי נדוחר על אי אלה עיסוקים, הכולעים ימי עבודה ונפנה אותם לעבודות עם פחות "סיפוק" אמנם, אך שהן תועלתיות יותר? ואולי ניהן גם לדוחר על ימי עבודה לצרכים פרטיים ואף ציבוריים, שהם למעלה מיכולתנו? האם כל הכשרה והשתלמות, המוציאה חברים ממעגל העבודה לחודשים ושנים, קולעת באמת לשרה הנחוצה למשק, או שהיא נבלעת ולא נדע כי באה אל קרבנו? ואפשר להוסיף כהנה וכהנה...

גם מאמצי הקליטה אצלנו לא עומדים בשום יחס לצרכים ולאפשרויות הקיימות עתה בת-חום הקליטה. בשל הקושי לקלוט ילדים בגיל הגן איננו מתיחסים ברצינות לפניות של מש-פחות צעירות דווקא... על כן, ועד כמה שדבר זה ייראה פרדוקסלי, משום שאנו כל כך חלויים בכוח עבודה זה - שומה עלינו להשתחרר מכך וטובה שעה אחת קודם...

כדאיות מפורקת

הכדאיות? יודעי חשבון אומרים שהעסק הוא זול וממילא כדאי. מבלי לפקפק בכדאיות במה שרשום בחשבון, אני בכל זאת מרשה לעצמי לחשוב שהוצאות אחזקתם לא כל כך נמוכות. דירה וחשמל, בגדי עבודה ואחרי חקופה מסוימת גם בגדי ערב, מזונות (גם לאורחיהם), דואר וטלפון, אספקה קטנה, ימי מחלה וטיפול רפואי, טיולים והסעות עם לינוי של חברי משק. וכן גם קצת כסף ושירותים שונים אחרים. הרגשת הבית שלהם, כיאה לקיבוץ, אף היא מעלה את הוצאות קיומם והאחראים על מחסן המטבח יש להם מה להגיד בנידון.

על הספקיהם בעבודה (לא של יחידי סגולה) כדאי היה לשמוע ממרכזי הענפים והשירותים. חקופת "ההרצה" היא אמנם מוצדקת, אבל בשל החילופין התכופים היא מקטינה את ההספק הממוצע וגם זה אינו מוסיף ל"כדאיות".

הטובים ביניהם יעמדו על חולשותינו

אותם החברים הרואים בהם "שגרירים" (אני נמנה עם קטני האמונה) וכנגד זה מחוירים כל הנימוקים של כדאיות, עליהם לא לשכוח, שאלה ביניהם, אשר ענין להם להכיר את חיינו (ובודאי יש ביניהם כאלה) לא יפסחו על חולשותינו ולא נוכל להעלים מעיניהם את העובדה, שאחד מהערכים העיקריים של חיינו - העבודה העצמית - מופר על ידנו ואיננו מסוגלים לנהוג על פיו. וכן חלוננו בעבודתם תעיד על הפער בין ההלכה והמעשה וזה לא יוסיף לנו כבוד והערכה.

ההשפעה היא דו-סיטרית

אם כוונתנו היא להשפיע בל נשכח, שההשפעה היא דו-סיטרית ויש גם מה ללמוד מהם... ולא כל מה שאנו העולם הרחב עשויים ללמד אותנו (הפרובינציאליים - כהגדרתם) הוא רצוי לנו. תמיד על כך הפרשה האחרונה, שהעסיקה אותנו לא מעט והוסיפה לזוית חן פי-קנטית ו"ריחנית" למסכת "הלגיון" אצלנו. עתה, לאחר הטיהור, נקוה שהנשארים הם ללא רבב. אך לדעתי יש להפסיק בקבלת חדשים ולצמצם בהדרגה את הקבוצה הנשארת אצלנו ויהיו הנוחרים רצויים לנו, אך בשום פנים ואופן כמצילי המצב.

החלטת מרכז הקיבוץ - לא כגזירה

מרכז הקיבוץ החליט להפסיק את העסקתם של בני חו"ל עקב המציאות בארץ. אנו מצוירים לבצע החלטה זו ואל נתיחס אליה כאל "גזירה" ואל נתחיל ב"הכה נחכמה". מוסדות המשק בעזרתם של כל החברים יחגברו על הקושיים בחקופת המעבר.

יצחק מדר

ש י מ ד ל ב נ

היום יחולקו בתאי הדואר של החברים שאלונים בדבר ההבראה והנופש. אתם מתבקשים לעיין בהם ולהשיב על השאלות עד סוף חודש זה. ריכוז החשובות יאפשר לנו לסדר בהקדם את מקומות הנופש לפי הצרכים וככל האפשר גם לפי המשאלות.

החברות והחברים הזקוקים להבראה מטעמי בריאות יקבלו הודעה נפרדת מועד הבריאות.

בעדוורים לתיקון טעות אפשרית בדבר מועד הנופש נא לפנות אלי באמצעות פתק שתכניסו לחאי.

דורה

בפעולה משותפת ומשולבת של החשמלאים והשרברים הוחקן -

סוף סוף, בשעה טובה ומוצלחת, דוד חש-מלי במועדון והמים החמים זורמים לשמחתם של רוחצי הכלים. רוצים אתם להווכח בכך-כואו גם אתם לעזור. אמנם עומדים כבר בחור, אך בכל זאת פנויים עוד...ארבעה ערבים בשבוע...

מרגש מאד, שהמועדון זקוק לחידוש פניו ומראהו בסיד, כצבע ובתיקונים שנים אחרים. גלמי הזעף שאירדו על תקרתו וקירותיו כתמי טחב אפורים. בעלי המלאכה השונים וכן האחראים לעבודות אלו יקדישו נא מחשומה לבס גם למועדון ויכניסו בו את השיפורים הדרושים. לאלה שכבר עשו ולא לה שיעשו אחרים - חודה!

לאחר תקופת הקור והגשמים, מבקרים עתה במועדון במלוא הקצב מכל שכבות ההברה והצפיפות בו מורגשת כבר עתה. ועצתי לכם - השתמשו גם בחדר הקטן. ביחוד יינהו ממנו כל אלה האוהבים את משחקי השולחן.

במועדון נוסף עתה שולחן מוזאיקה מרהיב עין מפרי יצרתו של חברנו מרץ ז'ל. וכמובן, בלי זה אי אפשר... אנו חוזרים ומזכירים לכל המבקרים במועדון לשמור על העתונות ולהחזירה למקומה לאחר הקריאה. זכרו - גם אחרים רוצים לקרוא.

עליזה

ה פ ע ס מ א י ל ה

שלום לביח גבעה-חיים!

מצ'ב-המחאה דואר - דמי לידה שלי. אני מוסרת אותה בחודה חמה, אם כי אינ מודים בכסף. בכל זאת זוהי האפשרות הטובה שיש לי להודות על שהינתי בבית כחודש ימים. אין מילים בפני לבשא את הדגשתי הנפלאה בבואי הביתה והיחס שאני זוכה לו. בית נשאר תמיד בית.

שלום רב לכולם וד'ש למשפחה

בברכה ע ד ה

ל ז ו ג ר ת ה נ י ש א י ם
עלי ושאל
צביה וזכריה

ש י מ ד ל ב נ

למשפחות - בן-צבי, אחר, קרו ושנפר מיטב הברכות

ל י ז ל -
עם נשואי הבן ברכות של מזל טוב מבני סיפוחיך לובשי המדים

לנועה ועמית ולכל בני משפחת ממלוק ברכות חמות להולדת ר ו נ י הבת והנכדה

המחזאות המודרנית, כפי שאנו יודעים, מצטיינת בצורתה המשונה, הגרוטסקית והבלתי מקבלת בעבר. מחזאות זו מצטיינת גם בתוכנה הקשה. ראיית העולם של המחזאי החדש היא פסימית ביסודה. אחד ההסברים המקובלים לתופעה זו, שהתפתחות הטכניקה, המטילה עלינו את אימתה של פצצה האטום, היא שהצמיחה את מחזה האימים החדש. די אם נתבונן ביצירותיהם של מחזאים, שיצרו בשלהי המאה ה-19 ונווכח, שהמחזה החדש לא נוצר יש מאין.

מחזהו של צ'כוב - "שלוש אחיות" - בחיאטרון הרוסי לא זכה לביצוע מושלם, אף כי היו בו הברקות כגון - משחקה של רות סגל בתפקיד מאשה, האחות הבינונית, שהיהלדעתי וירטואזי. וכזה היה גם משחקו של הרופא הזקן, ידיד הבית צ'ובטקין, בביצוע של נתן מייזלר. שני אלה אמנם לא הצליחו להציל את ההצגה מאפרוריותה, אך בכל זאת יש לברך על הרצון להתמודד עם הסקסט של מחזות צ'כוב. התמודדות זו חשובה בשל הערכים האמנותיים של יצירותיו ועוד יותר בשל היותו אחד המבשרים החשובים של החיאטרון בן-זמננו. ברשימתי לאחר הצגת "גן הדובדבנים" הצבעתי על מספר נקודות במבנה המחזה בהן חרג צ'כוב מן המקובל בזמננו, כגון - השטוש בין הטראגי והקו-מי; הפיכת הדיאלוג כמעט למונולוג גם כאשר שני אנשים מדברים זה אל זה; הבדידות וחוסר האונים של האדם וחדעת הזמן החולף מודגשים "בגן הדובדבנים" וגם ב"שלוש האחיות", שראינו בחיאטרון החיפאי.

נוסף לזה אנו רואים כאן, שהאושר הוא "עורבא פרח". האחיות מתגעגעות למוסקבה ורו-ארת בה את מקום האושר. בו בזמן שמח הקצין ורשינין לעזוב את הכרך הקודר ולהמירו במר-חבים ובירקות של עיר שדה שלווה. אירינה, האחות הצעירה, שואפת לפעילות ומקוה כי בזה תמלא את חייה הריקים מתוכן. באותו זמן מהאוננת האחות הבכירה אולגה, שהעבודה בחור מורה מתישה את כוחותיה ומזקינה אותה.

כך גם ביחס לנשואין. אולגה רואה בעובדה שלא נישאה לאיש את מקור אסונה. והאנשים הנשואים באותו מחזה אומללים, היות ודווקא הנשואין הרסו את חייהם כמו - האח אנדריי, האחות מאשה והקצין ורשינין. אולם המסקנה הפסימית ביותר המשמעת מן המחזה היא העובדה, שבעוללנו מנצחת צרות האופק והגסות את האנשים המעודנים ובעלי שאר רוח. זה מודגם במיוחד בהשתלשלותה של נאטשה, אשת אנדריי. נערה זו המתקבלת בהסתייגות על ידי האחיות בשל נחיתות-חה - מצליחה לאט, לאט, לנשל את האחיות מבייתן ולהיוס את חיי הרוח של בעלה הרגיש והמ-חונן.

"הנושים" לסטרינדברג בחיאטרון "זריח"

המחזה מתחולל בחדר אחד ומוצג על ידי שלושה שחקנים - שני גברים ואישה. לפני החללת ההצגה אפשר לסקור היטב את החדר (אין מסך) ואת הריהוט, ששולט בו בעיקר הצבע אפור-כהה; על הקיר - ציור אישה בהבעה מרושעת וכיתמי אוזם על פניה.

עם הופעת השחקן הראשון - עודד תאומי - בחפקיד אדולף, נמצאים אנו כבר בעיצומה של העלילה אולי אף בסיומה. עם הנסיון הראשון להתנועע בתוך החדר רואים אנו את אדולף והוא שבר-כלי מבחינה גופנית ולאחר מספר דקות יודעים אנו גם שהוא הרוס מבחינה רוחנית.

מה גרם לכך, או יותר נכון - מי גרם לכך? מול אדולף יושב בחדר גוסטב, בעלה הראשון (הבלתי מזוהה) של טקלה, אשת אדולף, ומשכנע אותה, כידיד, שאין הוא מוכשר יותר לא לציור ולא לפיסול; שאשתו בוגדת בו בהורה ואף לא אהבה אותו בעבר. אדולף מקבל כל משפט כזה כמכת אגרוף, בלי להתגונן, בכניעה של מדיזם מהופנט. אולם הופעת האישה טקלה על הבמה משכנעת אותנו, כי המלאכה בהדס בעלה נעשה בעיקר על ידה. כוחה העיקרי - ההשפעה המינית על בעלה. "היא נכנסה לי לדם" - אומר הוא. היא משתמשת בכוחה זה לא רק כדי להכליט את עליונותה בשטח זה. היא גם הומסת את בעלה מנכסיו הרוחניים; גוזלת ממנו רעיונות לספרים ומפרסמת אותם בשמה. היא מתגרה בו כי היא המוכשרת משניהם. נוכחותו של אדולף מאחורי הפרגוד בעת פגישתה עם בעלה הראשון מחישה את התמוטטותו הסופית, המסתיימת במוות.

סטרינדברג ויתר על עלילה חיצונית ובמקומה הציג בפנינו תהליך פסיכולוגי, החושף באכזריות את האנטונוניזם (ניגוד) בין בני אדם, וביחוד בין שני המינים. "הנושים" - זוהי טרגדיה שאין בה גיבור פעיל נוסח הדומות הקלאסיות, גיבור שהוא שורה עם גורלו, אף כי נופל שדוד בסופו של המאבק. אדולף איננו מנסה להיאבק. הוא קרבן כבד בחחילתו של המחזה.

זהו מחזה אימים העולה, לדעתי, באימתו על מחזות האימים של זמננו לא רק בשל כוחו הדרמטי של המחזאי, כי אם בגלל היותו מחזה ריאליסטי וגיבוריו מייצגים אנשים חיים, בניגוד למחזות החדשים, שגיבוריהם הם במידת מה סמלים. הביצוע בלימודיו של יוסף יזרעאלי, במאי צעיר, שחזר מלימודיו באנגליה והשחקנים - עודד תאומי, סטלה אבני ושמאל עצמון. משחקם היה ברמה גבוהה, אם כי המשחק של עצמון היה חיוור במידת מה.

המשך

לחרה אגמי
ולכל בני המשפחה
תנחומינן
במות א א א

סרינדורג הירבה לטפל בנושא הניגודים בין בני זוג נשואים. המפורסם במחזותיו מסוג זה הוא "מחול המוות". מבקרים בני זמננו שרצו להחמיא למחברה של "מי מפחד מויר-ג'יניה וולף" - א. אלבי, הישרו את יצירתו ל"מחול המוות". בצדקת המבקרים ביחס לרמ-תו הגבוהה של "מחול המוות" כמחזה יכולתי להווכח כשצפיתי בהצגת דרמה זו על ידי הלה-קה האורחת של השוישפילהויז משוויצריה (כידוע הופסקה הצגה זו אחר כך בגלל עברה הנא-צי של שחקנית הלהקה - קטה גולד).

סרינדורג אשר נולד במחצית המאה ה-19 ומת בתחילת המאה ה-20 פירסם גם כמה מחזות שבהם משתמש הוא בחלומיות וביסוד הסוריאליסטי. מחזות אלה אמנם לא הגיעו אלינו ודו-מני כי גם לא תורגמו לעברית, אך ראוי הוא סרינדורג לחשומת לב מודגשת מצד כל אלה, שהתיאטרון הוא עבורם יותר מאשר בידור לשעה.

קלרה

גם זה יובל
זה עשר שנים מעבירה לאה את המבצע השנתי של "הספר להבר", כשכל פעם היא אחראית לו מה-חילתו ועד סיומו ללא עזרה של ממש מצד גורם כלשהו, והרי מבצע זה נמשך לעתים קרובות מספר חודשים.

היא עורכת את חצוגת הספרים, רושמת, מיעצת, מזמינה ומחלקת. ואם גם העיסוק במפעל זה הוא מעין המשך טבעי לעבודתה בספריה - לא נטעה אם נאמר, שהגורם העיקרי רי בזה הוא - יחסה היל-סודי והרציני של לאה לספר והחובה לעסוק בו בכל מאודה, גם אם כרוכים בכך - טירחה, פניות ללא סוף, מו"מ חמידי עם חברים רבים, שלא חמיד התודה בצידם.

על כן נאמר ללאה בהז-דמנות זו תודה בשם הכל ונאחל לה לעסוק בספרים עוד הרבה שנים להנאתה ולטובה כולנו. יישר כחך!

בני כיתה ר' מבקשים לברך את המטפלת שלהם א ס ת ר ג ב ע - להולדת הבת ת מ ר

את הערוכת הפ-פריס ערכנו השנה בחדרים של האספ-קה הקטנה, שבדיוק באותם הימים עקרה למשכנה החדש. והיתה בזה הרוחה גדולה. המקום היה נוח, מרווח ואפי-לומצאנו שם אצטב-וח מוכנות, שעלי-הן הצגנו מכתב ג-דול של ספרים מכל המינים, החתומים וההוצאות. במשך 8 ערבי התערוכה המה החדר ממקרים רבים - חברים וילדים - עיינו, דיפדפו, בחרו והזמינו, כל אחד לפי טעמו וצרכיו - בשדה הספרות, העיון, ההגות והאמ-נות. כל זה מעיד על ערנות רוחנית של חברינו ועל חיבתם המספר-תיח לספר. אודה, כי דבר זה מעודד אותי כל פעם מחדש ומחזק את ידי להקדיש הרבה מזמני החופשי למפעל זה. דומני, שאילו היינו מאריכים את זמן התערוכה היו מבקרים בה עוד ומזמינים גם עוד ועוד. עדיין אין בידינו סיכומים סופיים, אבל לפי הערכה ארעית השקיע המשך במבצע זה השנה כ-3000 ל"י והחברים הוסיפו עוד כ-1000 ל"י.

במה בחרו החברים?

האנציקלופדיה למיניהן ובראשן צועדת בגאון האנציקלופדיה החקלאית שהוזמנו ממנה 20 ספרים. ואף כי משתתף המשק בשליש ממחירה, הרי שהיה על כל חבר להוסיף עוד 20 ל"י; האנציקלו-פדיה למדעי החברה בהוצ. ספריית הפועלים; המילון של אבן-שושן; המילון העברי-אנגלי של אלקלעי; מילון לועזי עברי של דן פינס; ואפילו מילון הסלנג לא נשכח והוזמן על ידי אחדים.

ההצלחה מסחררת זכה שנחון הצילום הישראלי, שניתן כפרס לקו-ראי "למרחב" והוזמן ע"י 100 חברים; 18 ספרים על המצדה מאת יגאל ידין; 10 ספרים - "4000 שנה לעם ישראל"; שניתן כפרס לקוראי "דבר"; נרכשו מספר ספרים עם תיקי מפות של צה"ל על אף מחירם הגבוה (30 ל"י); 18 ספרים על מלחמת הקוממיות; הלסקיון הגיאוגרפי בהוצ. מסדה; וכן הספר - "האחרים ההסטו-ריים של ישראל".

ההצלחה גדולה זכו ספרי הילדים בעיקר מהוצ. הקבה"מ, שהיו הפעם נאים מאד ומוזלים כרגיל; החבר'ה של הצעירים רכשו ספרי שירה בעיקר מהוצ. "עקד"; לפרס נובל היתה השפעה ניכרת וכתבי עגנון הוזמנו הרבה יותר מאשר אשתקד. "הקרב" של יריב, אף כי נרכש במספר רב לספריה וכן באופן פרטי - הוזמן גם הפעם על ידי חברים אחדים.

נוכחנו לדעת שאין להקל ראש בפרסומה. הספר - "שיר הבאתי" עם ציוריה של מיכל הוזמן על ידי רבים לאחר שהמליץ עליו "העתון" הנפוץ ביותר אצלנו - העלון. ההצלחה זכה גם הספר, שהמ-ליץ עליו איתן חפר - "הרגילי הכושר הגופני".

בין הספרים המוזמנים גם הספר על ההורמונים מאת הפרופ. זולמן; וכן הספר "חורח היחסיות" - לאיינשטיין. ולסיום - כל זמן שמשיכים אנו לקרוא - סימן טוב הוא!

ה
ה
ס
פ
ר
ל
ר
כ
ב
ר
ה
מ
ב
צ
ע
ה
ש
נ
ה